

Abstrakt

Práce je věnovaná analýze narativní kategorie vypravěče v detektivním příběhu. Tuto kategorii je možné posuzovat zaprvé jako samostatnou textovou složku a zadruhé i v její spjatosti s dějovou linií. Ve struktuře detektivních příběhů kromě fabule a sujetu rozlišujeme dvě navzájem se ovlivňující dějové linie. Jednou z nich je příběh minulý – příběh zločinu, druhou příběh rekonstrukce – vyšetřování tohoto zločinu. Jejich vzájemné přibližování a vzdalování se v různých rovinách (prostředí, postavy) pomáhá uchopit stavbu celého příběhu. Vyprávění si může čtenář aktualizovat i díky zprostředkovateli, jímž se mezi textem a čtenářem stává vypravěč. Ten je v detektivním příběhu Vzdálená hvězda nespolehlivý, což se projevuje vícero způsoby. Nespolehlivost je upevněná tím, že se jedná o subjektivizované vyprávění postavy, kterou můžeme ztotožnit s vypravěčem. 'Vypravěč - postava' nemá v tomto příběhu jen jednu fokalizaci. Komentuje (například za použití závorek) svoje minulé postoje, spolu s postavou se mění i úhel vyprávění.

'Vypravěče – postavu' je zároveň možno považovat i za autorovo *alter ego*. Setkáváme se s tematizací samotného autora, nacházíme styčné body s životem autora. Tak se vynořuje otázka identity, která se projeví v rozbití jednoty autorského vypravěče a znásobení autorských postav, procházejících napříč více díly.